

Ὁ μὴ ὑποστὰς λύπας, ὁ μὴ δοκιμάσας συμφοράς.
Συνών. ἀλύπητος 1, ξένοιαστος.

ἄλυσι ἡ, Νίσυρ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Τῆλ. κ. ἀ.
—Λεξ. Βλαστ. 236 ἄλσει Νίσυρ. Ρόδ. κ. ἀ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄλυσις. Διὰ τὸν τύπ. ἄλσει ιδ. ΓΧα-
τζιδ. ΜΝΕ 2,406.

1) Εἶδος δεσμοῦ, ὀργάνου ἐξαργήσεως, ἡ εἶδος κοσμή-
ματος σχηματιζομένου διὰ τῆς διαδοχικῆς ἐνώσεως μεταλ-
λίνων κρίκων Νίσυρ. Ρόδ. Τῆλ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἀ.
—Λεξ. Βλαστ. 236: Τὸ ἔχω δεμένο μὲ τοῖς ἄλυσες μὴν
φύγῃ Μεσολόγγ. || Φρ. Βάζω 'ς τοῖς ἄλυσες (φυλακίζω)
Λεξ. Βλαστ. || *Ἀσμ.

Ζώσετε τὸ καράβι μου μ' ἄλυσι σιδερένῃ
κι ἂς ἔρθουν δώδεκ' ἀπουμπρὸς καὶ δώδεκ' ἀπουπίσου
καὶ δώδεκ' ἀφ' τὴν μὴν μερὰ καὶ δεκοχτὼν ἀφ' τὴν ἄλλῃ
Τῆλ. Συνών. ἀλύσι 1, ἄλυσία, ἄλυσίδα 1, ἄλυσίδι 1,
ἄλυσιδία, ἄλυσος 1. 2) Ζώνη γυναικεῖα ἄλυσιδωτὴ
Νίσυρ.

ἀλύσι τό, *Ἡπ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. ἀλύδι
Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ.) ἀλύσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'λύσι
*Ἡπ. 'λύσ' Στερελλ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀλύσιον.

1) *Ἀλυσι 1, ὁ ιδ., *Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. κ. ἀ.) —Λεξ.
Βλαστ.: Τὸν μ' λάρ' ἔχ' τ' ἀλύσια κριμασμένα κατ' Αἰτωλ.
*Ἐνα σουρὸ ἀλύσια θέλ'ς νὰ τοῦ δέθ'ς τοῦ σκ'λλι αὐτόθ.

2) Πληθ., ἀλύσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται τὸ
περιδέραιον Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ.): *Ἀσμ.

Τὸ χειρτάμι μὲ τ' ἀλύσια, | τὴ κυρὰ νὰ πιάνῃ λύσια
(σκαπτικόν). 3) Πληθ., πέντε ἢ ἕξ, ἐνίοτε δὲ καὶ περισ-
σότεραι ἀργυραὶ ἀλύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξαργτῶμεναι ἀπὸ τὴν
ἀργυρᾶν πόρπην τῆς γυναικεῖας ζώνης κατέρχονται πρὸς
τὰ κάτω καὶ κατόπιν καμπυλοῦμεναι πρὸς τὰ ἄνω δεξιὰ
συγκεντρώνονται εἰς ἀργυρᾶν πόρπην Στερελλ. (Αἰτωλ.)
—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πβ. ἀσημοζώναρο.

ἀλυσία ἡ, ἀμάρτ. ἀλυσίγα Πόντ. (Κερασ.) ἀλυσᾶ
Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλυσι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

*Ἀλυσις: *Ἀσμ.

Ἡῤραν τὰ πόρτας ἀνοιχτά, τὰ παραθύρᾳ ἀκλειδᾶ,
ἠῤραν καὶ τὰ λαγωνικά 'ς τὴν ἄλυσᾶν δεμένα
Τραπ.

Σ' ἐδέσαμε 'ς τὸν μαῦρο σου κ' ἐκόπηκε ἀλυσίγα
Κερασ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἄλυσι 1.

άλυσίδα ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀλ'σίδα βόρ.
ιδιῶμ. ἀλ'σίδα Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Καπ. Μακεδ.
(Χαλκιδ.) ἀλτσιδα Θεσσ. Θράκ. (*Αδριανούπ.) Μακεδ.
(Βελβ. Σίτοβ.) ἀλεσίδα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Μεγίστ.
Νίσυρ. Πόντ. Ρόδ. ἀλεσίδα Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)
ἀλυσία Κύπρ. (καὶ ἄλυσίδα) 'λυσίδα Ἰων. (*Ἐρυθρ.) 'λυσίδα
Χίος (*Ολυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλυσίδι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) *Ἀλυσις κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. κ. ἀ.): *Ἀλυσίδα χοντρή
-ψιλή-τοῦ παραβιοῦ-τοῦ μύλου-τῆς καμπάνας-τοῦ ρολογιῶ
-τοῦ λαιμοῦ κττ. κοιν. *Ὅσον βάχος εἶδεν ἡ χάλασσα, τόσες
ὀρκνιές ἦταν ἡ ἄλυσία (ἐκ παραμυθ. βάχος = βάθος) Κύπρ.
|| Φρ. Εἶναι γιὰ τοῖς ἄλυσίδες (ἐπὶ τοῦ παρὰφρονος. Συνών.
φρ. εἶναι γιὰ τὸν ἄλτισο (ιδ. ἄλυσος), εἶναι γιὰ τὰ

σίδερα, εἶναι γιὰ δέσιμο) κοιν. Καὶ μὲ ἄλυσίδες δὲν
κρατεῖται (ἐπὶ τοῦ παραφόρου καὶ ὀρμητικοῦ) Λεξ. Βλαστ.
Βάζω 'ς τοῖς ἄλυσίδες (φυλακίζω) Λεξ. Βλαστ. || *Ἀσμ.

Ἄνουν τὰ ποδαράκια του μ' ἐννεὰ ὀργνιές 'λυσίδα
Ἐρυθρ.

Φορέσαν τὴν τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ μαργαριτάρια,
πῆγαν τὴν καὶ τὴν ἔδεσαν μὲ τὴν χρυσὴν ἀλ'σίδα

Καπ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἄλυσι 1. 2) Πληθ., τὰ κυκλῆ
τοῦ νήματος, ὅταν τοῦτο ἐτοιμάζεται καὶ τοποθετῆται εἰς
τὴν σβάρναν Μέγαρ. Πβ. ἄλυσίδι 3, 4 καὶ 5. 3)
Σχοινίον πλεκτὸν διαχωρίζον ζευγὸς βοῶν εἰς τὰς γεωρ-
γικὰς ἐργασίας Κρήτ. 4) Εἶδος παιδιᾶς Ἰων. (*Ἐρυθρ.)
'Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀθῆν. Λέσβ. (Μυτιλήν.)

άλυσιδάκι τό, κοιν. ἀλ'σ'δάκ' βόρ. ιδιῶμ. ἄλυσι-
δάτσι ἐνιαχ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἄλυσιδάκι. Πβ. Γεωργηλ. Θανατ.
Ρόδ. στ. 136 (ἐκδ. Wagner σ. 36) «καὶ ἄλλες ἀργυρό-
χρυσά ψιλὰ ἄλυσιδάκια | νὰ τὰ κρεμοῦσιν οἱ πτωχεῖς καὶ
τὰ θηλυκουδάκια».

1) Μικρὰ ἄλυσις κοιν. Συνών. ἄλυσιδάκος, ἄλυσ-
σιδίτσα, ἄλυσιδοπούλλα, ἄλυσιδούλλη. 2)
Εἶδος ἄλυσιδωτοῦ ραψίματος διακοσμητικοῦ τῶν ἐνδυ-
μάτων Χίος

άλυσιδάκος ὁ, ἀμάρτ. ἀλ'σ'δάκος *Ἡπ. (Χουλιαρ.)

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλυσίδι διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άκος.

*Ἀλυσιδάκι 1, ὁ ιδ.

*ἄλυσιδάνα ἡ, ἀλ'σ'δάνα *Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἄλυσίδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άνα.

Μεγάλη ἄλυσις. Συνών. ἄλυσιδάρα.

άλυσιδάρα ἡ, κοιν.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἄλυσίδα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

*Ἀλυσιδάνα, ὁ ιδ.

άλυσίδι τό, ἀλυσίδιν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) ἀλυσ-
σίν Κύπρ. ἄλυσίδι κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀλυσί Κάρπ.
ἀλ'σίδ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀλεσίδιν Πόντ. (Κερασ.) ἀλεσίδι
Μεγίστ. Νίσυρ. ἀλεσίδ' Πόντ. (Τραπ.) 'λυσίδι Εὐβ. Καπ.
Μέγαρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'λ'σίδ'
Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄλυσίδιν. Ὁ τύπ. ἄλυσίδι καὶ
ἐν ἐγγράφῳ Νισύρ. τοῦ 1747.

1) *Ἀλυσις κοιν. καὶ Καπ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.):
Εἶναι δεμένος μὲ τ' ἀλυσίδα σύννηθ. *Ἐδεσαν τὸν κλέ-
φτεν μὲ τ' ἀλεσίδᾳ Τραπ. || Φρ. Κάνω-βάζω ἄλυσίδι τὰ
βούγγα καὶ ἄλωνίζω (συνδέω διὰ σχοινίου τοὺς βοῦς, οἱ
ὁποῖοι διὰ τῶν ποδῶν θὰ τρέβουν τὰ στάχνα. Πβ. ἄλυσ-
σιδίάζω 3) Κρήτ. Δράκως μὲ τ' ἀλεσίδᾳ (ἐπὶ ρωμαλέου
ἀνδρός) Τραπ. || *Ἀσμ.

Πιάστε τῷ ἀξαγκωνιάστε με τρεῖς δίπλες τ' ἄλυσίδιν
τῷαί ράγρετε τ' ἀμ-μάδκια μου τρεῖς δίπλες τὸ ραφίδιν
Κύπρ.

Καὶ ράβγει του τὰ μ-μάτια του τρεῖς σόρτες τὰ προουσούμα
καὶ δέν-νει του τὰ χέρια του τρεῖς βόρτες τ' ἀλεσίδα
Νίσυρ.

